

לעיל שהטעם שאסור להדליק מנר לנר הוא **משום בזווי מצוה**, ובין למאן דאמר שהטעם שאסור להדליק מנר לנר הוא **משום אכחוישי מצוה**.

תרגומא רב פפא: במנורה היו כל הפתילות **ארוכות**. והיו יוצאות חוץ לנר שלהם ומגיעות זו לזו. ואת הפתילה הסמוכה לנר המערבי לצד מערב היה מדליק ממנו, והשאר מדליקים זו מזו. ולא היו מדליקים בקינסא.

ופרכינן: **סוף סוף**, למאן דאמר שאסור להדליק מנר לנר **משום אכחוישי מצוה**, קשיא עליה מהך ברייתא, דשמעינן מהכא דשרי לאדלוקי מנר לנר.

ומסקינן: **קשיא**.

מאי הוי עלה? האם ההלכה כדברי שמואל שמותר להדליק מנר לנר.

אמר רב הונא בריה דרב יהושע: חזינא, אי הדלקה עושה מצוה, שהדלקת הנר היא עיקר המצוה של נר חנוכה — **מדליקין מנר לנר** כשם שבמנורה היו מדליקים מנר לנר [רש"י].

ואי ההנחה במקום ששם תהא דולקת, היא **עושה מצוה** — אין מדליקין מנר לנר. דכיון שאין עיקר המצוה בהדלקה לכן לא מדליקים מנר לנר [לפי שזהו כעין השתמשות לצורך חול, כיון שאינה עיקר המצוה].

דהא מילתא **איבעיא להו** לרבנן: האם הדלקה עושה מצוה⁽²⁶⁾, או הנחה עושה

שכך שיערו חכמים את השיעור שתהא דולקת מערב עד בקר [אף בלילות הארוכים] כדכתיב "מערב עד בקר".

וממנה, מהנר המערבי, היה מדליק, מתחיל ההדלקה, שאותה היה מדליק ראשונה בין הערביים.

ובה, בהטבת הנר המערבי, היה מסיים בבין הערביים את הטבת הנרות, טרם הדלקת הנרות. [הטבת הנרות, משמעותה: ניקוי הנר מדשן הפתילה, ונתינת שמן ופתילה חדשים].

והיינו, שבדרך נס היה מוצא אותה בבוקר דלוקה [שהיתה דולקת במשך כל שעות היממה בדרך נס], ואת שאר הנרות כבויין. ולכן, לא היה מטיב אותה בבוקר אלא היה רק מטיב את שאר הנרות הכבויים, ורק בערב היה מטיב גם את הנר המערבי.

ונס זה, שהיה הנר המערבי דולק בלא להכבות, הוא העדות כי ישראל חביבין לפני המקום.

והשתא מותבינן: **והא פפא**, במנורה, כיון דקביעי נרות במנורה, ואינו יכול לנתק את הנר המערבי מן המנורה בכדי להדליק בו את שאר הנרות, אם כן, הרי לא סגי, לא יתכן אחרת, **דלא משקיל קינסא** [קיסס] **ואדלוקי** לקינסא מהנר המערבי, ובאותו קינסא ידליק את שאר הנרות.

ואם כן, קשיא הך ברייתא. דחזינן שהיו מדליקים את נרות המנורה זה מזה על ידי קינסא. וקושיה זאת היא **בין למאן דאמר**

26. כתב הפני יהושע שהדבר פשוט שבנר שבת ויו"ט אין שייך לדון אם הדלקה עושה מצוה,